

Arrest

nr. 242 020 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerhexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. EL JANATI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 12 mei 2019 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 15 mei 2019 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 februari 2020 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 februari 2020 per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan verzoekers.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U bent een soennitische moslim, geboren op 14/05/1975 in Bagdad (Centraal-Irak). U trouwde in 2001 met S.(…) H.(…) H.(…) (OV 8.847.260) een Iraakse vrouw van Koerdische origine. Jullie hebben samen vier minderjarige kinderen: A.(…)-B.(…) A.(…) R.(…) S.(…) (OV (...)), A.(…)-B.(…) N.(…) R.(…) S.(…) (OV (...)), A.(…)-B.(…) M.(…) R.(…) S.(…) (OV (...)) en A.(…)-B.(…) M.(…) R.(…) S.(…) (OV (...)).

U woonde tot uw vertrek in Bagdad en u had hier ook uw eigen winkel van school- en speelgoedartikelen. Aanvankelijk was u een van de enige in deze business, maar meer en meer mensen begonnen gelijkaardige winkels te openen. Jullie hadden met de verkopers een onuitgesproken regel de prijzen gelijk te houden. Wanneer de huurprijs van het gebouw waar uw winkel gelokaliseerd was verhoogde, besloot u om toch uw prijzen aan te passen, i.c. te verlagen, en op deze manier meer klanten te lokken. U was tevens een geliefd winkelier. Dit tot groot ongenoegen van een andere verkoper, genaamd H.(…) A.(…) A.(…). Hij sprak u op uw prijsverlagingen aan en hij verplichtte u uw prijzen terug te verhogen. Er werd gezegd dat H.(…) een lid was van het Al Mahdi leger, waardoor hij gevreesd was in de stad.

U weigerde uw prijzen aan te passen en er gebeurden hierop 2 incidenten. Het eerste incident vond plaats in de vroege ochtend van 11 of 12/09/2018. U zag vanuit uw winkelruit dat een werknemer van H.(…) brand stichtte aan uw speelgoedkraam. Gezien u ook vuurwerk verkocht accelereerde de brand snel. Deze werd geblust, maar veel van uw artikelen die op straat tentoongesteld werden waren vernield. U diende geen klacht in daar u geen getuigen had. U bleef niet bij de pakken zitten en mits wat hulp van andere handelaars, bouwde u uw zaak terug op. Echter, op 17/09/2018 werd u bij u thuis na uw werk bedreigd door drie mannen, één van hen was gewapend. Zij vroegen of u uw les nog niet geleerd had en dreigden ermee u en uw kinderen te vermoorden. Hierop besloot u direct te vertrekken. U nam de camerabeelden ter bewijs van de inval bij u thuis en jullie persoonlijke documenten en vertrokken naar het politiebureau. Hier diende u klacht in. Er werd echter niets op papier gezet omdat de plaatselijke politie u dat afraadde. Zij waren namelijk ook bang van H.(…). Hierna vertrok u naar uw schoonzus in Diyala en verbleef hier nog een week. U vertrok vervolgens, samen met uw vrouw en kinderen, uit Irak. U reisde over land met bussen naar Turkije. In Turkije belde u nog eens naar uw buur. Hij vertelde dat onbekenden aan uw huis waren komen vragen of er nog iemand woonde in het huis. Daarna heeft niemand nog gevraagd achter jullie. Jullie reisden vervolgen verder naar Griekenland, met de hulp van een smokkelaar. Hier verbleven jullie drie maanden en reisden vervolgens, via Italië, verder naar België. Jullie vroegen internationale bescherming in België op 15/05/2019.

Ter staving voor u verzoek legde u volgende documenten neer: de Iraakse identiteitskaarten van u, uw vrouw en vier kinderen (originelen), de Iraakse nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en drie kinderen (originelen), uw Iraakse woonstkaart (origineel), uw Iraakse rantsoenkaart (origineel), uw huwelijksakte (origineel), foto's van uw winkel en uw belager (kopieën), screenshots van uw belager zijn facebook (kopieën), documenten in verband met uw winkel (kopieën) en een cd-rom met filmpjes van de brand en de bedreiging bij u thuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dat van uw gezin en dit nadat u problemen kende met uw voormalige collega H.(…) (CGVS2, p. 24). Gezien jullie allebei een speelgoedwinkel uitbaatten en u uw prijzen begon aan te passen, kregen jullie ruzie. Jullie onenigheid escaleerde tot een punt waarbij H.(…) zijn handlangers uw winkel in brand te staken en later u en uw familie bedreigden bij u thuis. U vluchtte na dit laatste dreigement en verliet Irak samen met uw familie uit angst om vermoord te worden door H.(…) en/of zijn handlangers.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u niet in staat blijkt op een éénduidige manier aan te geven wat nu precies aan de basis lag van de problemen tussen u en H.(…). Op de vraag waarom H.(…) net u

geadviseerd heeft, en net u mores wou leren, slaagde u er niet in een eenduidig antwoord te geven. U verklaarde dat u al lang uw winkel had en in de speelgoedcommerce werkzaam was. De prijzen voor uw producten lagen vast (CGVS, p. 6). Later zou H.(...) ook een winkel geopend hebben en besloten hebben zijn producten voor hogere prijzen te verkopen (CGVS1, p. 12). Zo was jullie onenigheid begonnen (CGVS1, p. 12). Later verklaarde u dat H.(...) zijn winkel al bestond voordat u uw winkel had (CGVS2, p. 6). Deze keer zou jullie conflict begonnen zijn nadat u uw prijzen aangepast had. U vertelde dat er een onuitgesproken regel was dat alle verkopers, inclusief H.(...), die reeds 14 jaar uw collega was en met wie u voorheen nooit problemen kende (CGVS2, p. 6), dezelfde prijzen vroegen voor dezelfde producten. Echter, naarmate de tijd vorderde en de huurprijs van het gebouw waarin uw winkel gelokaliseerd was plots verhoogde (CGVS2, p. 13), paste u uw prijzen aan. Dit keer haalde u aan dat u, en niet H.(...), degene was die omwille van financiële moeilijkheden besloot de prijzen aan te passen waarop er onenigheid ontstond. Later veranderde u, voor een derde keer, uw verhaal. Dit keer stelde u dat andere handelaars ook aan dezelfde prijzen verkochten als H.(...) (CGVS2, p. 9) en dat de onenigheid tussen u en H.(...) deze keer te wijten was aan het feit dat u gewoonweg meer klanten had, dat handelaars liever met u werkten en dat H.(...) dit niet kon appreciëren (CGVS2, p. 14). U geconfronteerd met deze ongerijmdheden verklaarde u vaagweg dat al het voorgaande samenhangt. Ook al zou alles samenhangen, er kan niet worden ingezien waarom u verschillende versies zou weergeven en zelfs compleet tegenstrijdige verklaringen – u had als eerste uw winkel vs H.(...) baatte als eerste zijn winkel uit, H.(...) verhoogde zijn prijzen vs u was degene die uw prijzen aanpaste – zou afleggen. Gezien de onenigheid tussen u en H.(...) het startpunt is van de reeks incidenten die u ertoe aanzetten uw land te verlaten mag logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent toch duidelijke en coherente verklaringen zou kunnen afleggen. U steeds wisselende verklaringen doen dan ook reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uw bewering dat u vergeetachtig bent – u raakte betrokken bij een auto-ongeval in 1997 en kent hier tot op heden gevolgen van (CGVS2, p.2) – een loutere bewering betreft van uw kant. U legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw beweerde (occasionele) vergeetachtigheid. Uw beweerde vergeetachtigheid kan dan ook niet worden weerhouden als een geldig argument om bovenstaande ongerijmdheden te vergoelijken.

Gezien uw onvermogen duidelijkheid te scheppen rond de oorzaak van uw problemen met H.(...) kunnen ook vragen worden gesteld bij de problemen die u verder met deze persoon zou hebben gekend.

Zo verklaarde u meerdere incidenten meegemaakt te hebben met H.(...). U beweerde dat u meermaals een verbaal conflict gehad heeft met H.(...) met betrekking tot de prijsveranderingen van uw producten. Hierop zou H.(...) uw winkel in brand hebben laten steken. U bleef niet bij de pakken zitten en bouwde uw winkel na de brand terug op. Een kleine week later zouden er onbekende mannen, waarvan één gewapend, u bedreigd hebben aan uw huis (CGVS1, p. 11). H.(...) was bovendien een gevreesd leider bij het Al Mahdi leger (JAM) (CGVS1, p. 14-15).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de betrokkenheid, en hoge positie, van H.(...) bij het JAM een loutere veronderstelling is die u niet kan staven. U beweerde dat H.(...) tot op heden in het Al Mahdi leger zit en daar nog steeds zijn functie als 'leider' vervult (CGVS1, p.22, p.24). U probeerde dit te staven door te verklaren dat u dit weet omdat H.(...) naar een moskee gaat waar ook leden van het Al Mahdi leger gaan, omwille van de manier waarop hij spreekt en omdat bewakers vaak met hem babbelden (CGVS1, p. 23; CGVS2, p. 8). Los van het feit dat dit allemaal blote beweringen zijn van uw kant, mag het duidelijk zijn dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat H.(...) betrokken is bij het JAM, laat staan dat hij er een leidersfunctie zou vervullen. Dit betreffen eigen veronderstellingen van uw kant, zonder meer. U blijkt voor het overige ook geen verdere kennis te hebben omtrent de functie van H.(...). U beweert wel dat hij een gevreesd leider is, doch wanneer u gevraagd wordt wat zijn (precieze) positie dan is binnen het JAM kan u hier geen antwoord op geven (CGVS1, p. 16, CGVS2, p. 8). Het klinkt onlogisch dat u hier geen zicht op heeft gezien u wel 14 jaar collega's geweest bent en voor jullie onenigheden zelfs goed overeen kwamen (CGVS2, p. 14). Dat u doorheen al die jaren nooit te weten zou zijn gekomen wat H.(...) zijn precieze positie was binnen het JAM is op zijn minst eigenaardig te noemen. Daar uw angst voor deze persoon dé aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen. U legt evenmin enig tastbaar begin van bewijs voor neer die uw beweringen aangaande H.(...) en zijn betrokkenheid / hoge positie binnen het JAM kan aantonen. Uw vage verklaringen en loutere veronderstellingen hieromtrent doen dan ook bijkomend vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde vrees voor deze persoon.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het bizarre gedrag dat u stelde naar aanleiding van de onenigheid met H.(...) absoluut niet strookt met het algemeen profiel dat u van hem probeerde op te hangen. U verklaarde meermaals dat iedereen bang was van H.(...) en wilde vermijden met hem in de problemen te komen (CGVS1, p. 16 & 25; CGVS2, p. 9 & p.15), dat ook u schrik had van hem en hem niet durfde te benaderen (CGVS2, p. 8). Hiermee rekening houdende mag dan allereerst ten eerste

verbazen dat u geen enkel gevolg gaf aan de herhaalde verbale conflicten – een viertal ongeveer (zie CGVS2, p. 10) – waarbij H.(...) u aanmaande uw prijzen terug gelijk te stellen aan zijn prijzen. Dat u nooit stil zou hebben gestaan bij de risico's van het aanpassen van uw prijzen (CGVS, p. 9) waarmee u H.(...) en andere winkeliers voor de borst stootte, dit rekening houdende met de onuitgesproken regel van 'eenzelfde prijs aanhouden voor jullie producten' (CGVS2, p. 7), is compleet onaannemelijk. Sterker nog, dat u er bewust voor koos om standvastig te blijven vastklampen aan uw prijsverlagingen, ondanks de 'dreigingen' van H.(...), druist volledig in tegen het beeld dat u van H.(...), en de angst die u voor hem stelt te hebben, schetst. Eens zo opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u er ook geen graten in zag om uw winkel weer op te bouwen en te heropenen op identiek dezelfde plek (CGVS2, p. 12), terwijl u ervan overtuigd was dat uw gevreesde overbuur H.(...) deze opzettelijk in brand had laten steken. Indien H.(...) daadwerkelijk zo'n hoge functie had binnen het JAM en iedereen, zoals u meent, zo'n schrik voor hem had én u er daarenboven van overtuigd was dat hij uw winkel opzettelijk had laten vernielen, valt uw gedrag geenszins te begrijpen. Waarom het dan niet mogelijk zou geweest zijn uw winkel eventueel op een andere plaats te heropenen, is niet duidelijk. Dat de andere handelaars voorts het risico namen u openlijk te helpen met de heropening van uw winkel na de brandstichting (CGVS2, p. 11), klemmt dan weer ten zeerste met uw beweringen dat niemand problemen met H.(...) wilde én iedereen ervan op de hoogte was, of tenminste vermoedde, dat hij degene was die uw winkel had laten afbranden (CGVS2, p. 11). De vaststelling tot slot dat H.(...), die nochtans zijn winkel in de directe nabijheid van uw winkel had (zie CGVS1, p. 15 en CGVS2, p.1) en dus de werkzaamheden zeker moet opgemerkt hebben, u dagenlang (zie CGVS2, p. 10 en 17) liet begaan en geen stappen zetten om de heropbouw en heropening van uw zaak te verhinderen, is voorts eens zo onaannemelijk in het licht van het beeld dat u van hem schetst. Gelet op de bedenkingen die kunnen gemaakt worden bij het 'zware' karakter dat u H.(...) toeschrijft, kunnen eveneens vragen worden gesteld bij uw beweringen dat hij uw winkel liet afbranden én vervolgens handlangers naar uw huis stuurde om u en uw gezin met de dood te bedreigen. Dient hier voorts ook nog te worden opgemerkt dat u zowel wat de brand betreft alsook de bedreiging bij u thuis, niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u niet weet te staven aan de hand van overtuigende en tastbare stavingsstukken. U bent ook niet duidelijk in uw verklaringen. Zo stelt u aanvankelijk dat u na de brand eerst enkel een vermoeden had dat H.(...) hierachter zat. Pas nadat u thuis werd bedreigd, was u zeker. Echter, direct nadien stelt u dan weer dat u wel direct na de brand zeker was van H.(...) zijn betrokkenheid omdat u, voor de brand, vanuit uw winkel zag hoe H.(...) één van zijn werknemers 'stimuleerde' om uw winkel in brand te steken (zie CGVS2, p. 12 en 13). Zoals hierboven reeds aangehaald, mag het, uw laatste versie hier indachtig, dan wel ten zeerste verbazen dat u gewoon besliste uw zaak terug op te bouwen met de bedoeling deze terug op te starten. U besepte pas dat uw leven in gevaar was toen u thuis bedreigd werd. Een bizarre denkwijze, gezien u op het moment van de brand in de winkel aanwezig was én toen reeds wist dat H.(...) hierbij betrokken was – u zag immers hoe zijn compagnon de opdracht hiertoe gaf (zie supra). U hierop gewezen, verklaarde u dat de brand eerder een incident was en u voegde er nog aan toe dat vuur zich maar traag verspreidt en er dus altijd een kans is om te vluchten. Pas toen u met een wapen bij u thuis werd bedreigd zou u beseft hebben dat het ernstig was (zie CGVS2, p. 16).

Dat u de brand 'een incident' noemt, is, rekening houdende met uw stelling dat u zag dat H.(...) hiertoe opdracht gaf en dus toen al zou geweten hebben dat het om doelbewuste brandstichting ging, wel een heel opmerkelijke woordkeuze. Dit terzijde, het hoeft voorts geen betoog dat uw redenering dat de brand geen gevaar voor uw leven inhield en dat er altijd een vluchtmogelijkheid is totaal geen steek houdt. Zoals reeds aangebracht kan u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen ter staving van uw beweringen betreffende de brand in uw zaak. Na de brandstichting kwam, volgens uw verklaring, nochtans de brandweer terplekke en deze zou bovendien een verslag hebben opgemaakt (CGVS2, p. 20). Waarom u dit niet kan voorleggen, is geenszins duidelijk. Als reden geeft u aan dat ze in het verslag noteerden dat 'onbekenden' de brand stichten (CGVS2, p. 20). Dat de brandweer in hun verslag, waarvan het doel erin bestaat uitsluitel te geven over de oorzaak van een brand, ook uitspraken zou doen betreffende de eventuele daders, mag reeds ten zeerste verbazen. Hoe dan ook, op welke wijze hetgeen de brandweer in hun verslag vermeldde van invloed zou zijn op uw vermogen dit verslag in handen te krijgen, kan sowieso niet worden ingezien. Ook enig ander document die de brandstichting in uw winkel kan staven, legt u niet voor. U verklaarde na de brand geen klacht ingediend te hebben omdat u een tekort aan getuigen had (CGVS1, p. 13). Hierbij kunnen weerom een aantal bemerkingen worden gemaakt. Wat betreft het bezoek bij u thuis en de bedreiging aan uw adres, waren er ook geen getuigen doch voor deze gebeurtenis ging u wel direct klacht indienen. U had dan wel de opnames van uw beveiligingscamera ter staving van de gebeurtenis bij u thuis, doch deze videobeelden betreffen ook geen overtuigende stavingsstukken ter ondersteuning van uw bewering dat u bij u thuis door /in opdracht van H.(...) werd bedreigd. Uit het voorgelegde filmpje kan immers niet afgeleid worden wie deze personen waren noch waarom ze voor uw deur stonden. Evenmin kan u met dit filmpje uw vermoeden staven dat er een link was met de brand, temeer gezien dit filmpje zonder geluid is en er dus niet kan worden nagegaan wat er

gezegd werd. Dient hier bijkomend nog te worden opgemerkt dat dergelijke filmpjes makkelijk kunnen gemaakt worden en er aldus geen garantie bestaat aangaande de authenticiteit van de gefilmdde gebeurtenis. Hiermee rekening houdende moet aldus worden besloten dat u ook van 'het bezoek' bij u thuis en de bedreiging geen 'getuigen' had. Dit hield u evenwel niet tegen om na dit voorval wel klacht te gaan indienen bij de politie (CGVS1, p. 11). Dat u aldus na de brand geen klacht ging indienen bij gebrek aan getuigen, is een log argument. Immers, het indienen van een klacht heeft net als doel om een eventueel onderzoek te starten naar de ware toedracht van de feiten. Dus, het loutere feit dat u na de brand geen getuigen had, hoefde op zich geen beletsel te zijn om de politie van uw vermoeden, dan wel uw kennis, aangaande de betrokkenheid van H.(...) hierbij, in te lichten. Dat er een brand was in uw winkel, wordt op zich niet betwist.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen bestaat echter het ernstige vermoeden dat deze brand eerder het jammerlijke gevolg was van een ongeluk dan dat het kwaad opzet betrof, uitgaande van een wraakzuchtige collega-verkoper die u uit de weg wil ruimen.

Gelet op de reeds bestaande twijfels aangaande het kwaadaardige karakter van H.(...) en zijn betrokkenheid bij een gerichte brandstichting in uw winkel, komt ook de waarachtigheid van hetgeen zich nadien afspeelde, i.c. het bezoek bij u thuis van drie personen die u en uw gezin met de dood bedreigden, in het gedrang.

Aangaande deze bedreiging legde u voorts eveneens vage en incoherente verklaringen af. U verklaarde dat drie personen bij u thuis langskwamen, één bedreigde u met een wapen en u en uw kinderen werden met de dood en ontvoering bedreigd. U maakte hierbij zelf een link met de brand in uw winkel (CGVS1, p. 16 en CGVS2, p. 22). Vooreerst betreffen dit allen loutere beweringen. Bovendien komt u niet verder dan het uiten van een aantal veronderstellingen en zelfgecreëerde hypotheses al zou er een link bestaan tussen de brand en de bedreigingen bij u thuis. Waaruit u dit afleidt, is niet duidelijk. Los van het feit dat er, zoals hierboven werd opgemerkt, reeds ten zeerste kan getwijfeld worden aan de betrokkenheid van H.(...) bij de beweerde doelgerichte brandstichting in uw winkel, blijkt voorts uit niets dat H.(...) de hand had in de bedreiging bij u thuis. U verklaarde dat u na de brandstichting nooit meer gesproken heeft met H.(...) (CGVS2, p. 17). U baseert uw vermoeden over H.(...)s betrokkenheid op het loutere feit dat uw belagers u meedeelden dat u blijkbaar uw les niet had geleerd (CGVS 1, p. 15). Dat er aldus een link zou zijn met de brand is geenszins aangetoond. Bovendien kan hier nogmaals de vraag worden gesteld waarom H.(...), indien hij het daadwerkelijk zou geweest zijn die, nadat hij doelbewust uw zaak in brand stak, drie mannen naar uw huis stuurde om u te bedreigen, niet eerder stappen zou gezet hebben om u uit de business te weren, en dit vanaf het moment dat u bezig was uw zaak na de brand terug op te bouwen (zie supra). Waarom H.(...), die, naar u beweert, het beu was dat u niet naar hem luisterde, bovendien de moeite zou nemen u gewoon mondeling te (laten) bedreigen – u zo de kans biedend aan hem en zijn wraak te ontkomen – in plaats van direct tot actie over te gaan, kan ook geenszins worden ingezien. Het mag hier voorts ook ten zeerste verbazen dat u ook van deze bedreiging geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen.

Nochtans ging u, direct nadat u thuis werd bedreigd, klacht indienen. De politie zou u dit hebben afgeraden omdat ze H.(...) kennen en hij zo gevaarlijk is. Ze waarschuwden u zelfs dat u mogelijks het politiebureau niet veilig zou verlaten (CGVS1, p. 11). Opnieuw betreffen dit vooreerst loutere beweringen. Hoe er u daarenboven überhaupt toe kwam om klacht te gaan indienen, kan ook niet worden ingezien. Immers, u verklaarde voorheen uitdrukkelijk dat u geen klacht indiende voor de brand omdat er geen getuigen waren (zie supra). U had echter ook nu geen getuigen noch enig bewijs die uw vermoeden dat H.(...) achter de bedreiging zat kon staven. Het filmpje van de dreiging die u voorlegde kon uw verklaringen hierover immers ook geenszins ondersteunen (zie supra).

Ook wat betreft de feiten die zich afgespeeld hebben na uw vlucht uit Irak baseerde u zich verder op uw eigen vermoedens. Wanneer u in Turkije uw buurman voor de tweede keer contacteerde (CGVS2, p. 22), vertelde hij u deze keer dat er onbekende mannen naar uw huis gekomen waren (CGVS1, p. 24). Zij vroegen of er nog iemand woonde in uw huis (CGVS2, p. 22). Wederom ging u ervan uit dat het om handlangers van H.(...) ging en maakte u een link met de gebeurtenissen die zich voorheen afspeelden (CGVS1, p.18). Dat deze gebeurtenissen gelinkt zouden zijn aan elkaar, is andermaal gebaseerd op loutere aannames van uw kant die u op geen enkele manier kan concretiseren. U heeft immers geen idee wie deze personen waren. Uit het loutere feit dat deze personen de vraag stelden of er nog iemand in het huis woonde, kan ook geenszins worden afgeleid dat deze personen kwade bedoelingen hadden en naar u op zoek zouden geweest met het doel u, dan wel uw gezinsleden, iets aan te doen. Dat het hier aldus om een aan uw persoon gerichte bedreiging zou gaan, gelinkt aan de brandstichting en de bedreiging bij u thuis, is geenszins aangetoond.

Volledigheidshalve dient hieraan nog worden toegevoegd dat u sinds uw vertrek uit Irak enkel nog in Turkije informatie heeft ingewonnen over de toestand van uw winkel en over H.(...). Nadien heeft u zich niet meer bevraagd. U komt opnieuw niet verder dan te vermoeden dat H.(...) nu nog steeds 'daar' – in Irak – is (CGVS2, p. 21). Dit is weerom niet ernstig. Uw nalatigheid u omtrent de eventuele evolutie van

uw problemen met H.(...), en omtrent H.(...) zelf, te informeren, raakt, gezien u beweert omwille van hem uw land te hebben verlaten én er tot op heden niet te kunnen terugkeren, aan de kern van uw relaas en holt de waarachtigheid van uw relaas eens te meer uit.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u Irak, samen met uw gezin, uit vrees voor uw leven diende te verlaten. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielseeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya. Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan.

Verschuillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoeefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-

troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande.

De Irakese identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw kinderen (originelen), uw huwelijksakte (origineel), uw Iraakse woonstkaart (origineel) en de rantsoenkaart (origineel) bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw kinderen, uw burgerlijke staat en het feit dat u een woning bezit in Bagdad.

Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

De prints van foto's van u en uw winkel, van uw belager en screenshots van uw belager zijn facebook-account voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, welk gebouw op de foto's staat afgebeeld, blijkt geenszins uit de voorgelegde stukken. Wie de persoon is die op de foto's te zien is, is evenmin duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier H.(...) betreft, quod non, dan nog toont deze foto niet aan dat hij omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden u bedreigde, handlangers stuurde om uw winkel in brand te steken en u vervolgens aan uw deur te bedreigen. Dat u een speelgoedwinkel in Bagdad had, zoals blijkt uit de huur en standplaatspapieren dienaangaande, wordt op zich niet betwist. Deze stukken tonen echter ook niet meer aan dan dat en kunnen geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van de problemen die u in Irak zou hebben gekend met H.(...). U legde tot slot nog een cd-rom voor met filmpjes van de brand en van de bedreiging bij u thuis. Het filmpje van de brand toont hoogstens aan dat er een brand plaatsvond aan een bepaalde winkel. Waar en wanneer dit filmpje gemaakt is en of dit al dan niet uw winkel betreft kan op geen enkele manier afgeleid worden uit dit beeldmateriaal. Ook al zou het vaststaan dat het hier om uw winkel gaat die bij een brand vernield raakte, dan nog blijkt uit het filmpje geenszins dat deze brand doelbewust werd aangestoken door / in opdracht van uw concullega H.(...). Ook het filmpje van de beveiligingscamera voor uw deur kan voorgaande appreciatie niet

omvormen. Hieruit kan niet afgeleid worden of dit effectief uw woning betreft, wie deze personen zijn en of zij – zoals u beweerde- gestuurd zijn door H.(...). Het betreffen bovendien opnames van welke de inhoud gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de authenticiteit dus niet na te gaan is. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw vrouw werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks Soennitische moslima te zijn, geboren op 01/12/1976 in Bagdad (Centraal-Irak). U trouwde in 2001 met A.(...)-B.(...) R.(...) S.(...) N.(...) (OV 8.847.260). Jullie hebben samen vier minderjarige kinderen: (...)-B.(...) A.(...) R.(...) S.(...) (OV (...)), A.(...)-B.(...) N.(...) R.(...) S.(...) (OV (...)), A.(...)-B.(...) M.(...) R.(...) S.(...) (OV (...)) en A.(...)-B.(...) M.(...) R.(...) S.(...) (OV (...)).

U woonde tot uw vertrek in Bagdad en hier heeft u zes jaar als leerkracht gewerkt. Uw man had zijn eigen winkel van school- en speelgoedartikelen. Uw man en de andere winkeliers hadden met de verkopers een onuitgesproken regel de prijzen gelijk te houden. Wanneer de huurprijs van het gebouw waar uw man zijn winkel gelokaliseerd was verhoogde, besloot hij om toch zijn prijzen aan te passen en zo meer klanten te lokken. Hij was een geliefde winkelier. Dit tot groot ongenoegen van een andere verkoper genaamd H.(...) A.(...) A.(...). Hij sprak uw man hierop aan en hij verplichtte uw man zijn prijzen terug te schroeven naar de vorige prijzen. Er werd gezegd dat H.(...) een lid was van het Al Mahdi leger, waardoor hij gevreesd werd in de stad. Uw man weigerde zijn prijzen aan te passen en er gebeurden hierop 2 incidenten. Het eerste incident vond plaats in de vroege ochtend van 11 of 12/09/2018. Uw man zag vanuit zijn winkelruit dat een handlanger van H.(...) brand stichtte aan zijn speelgoedkraam. Gezien uw man ook vuurwerk verkocht accelereerde de brand snel. Deze werd geblust maar veel van zijn artikelen waren vernield. Uw man diende geen klacht hiervan in. Uw man bleef niet bij de pakken zitten en mits wat hulp van handelaars runde hij de zaak verder. Echter op 17/09/2018 werd uw man na zijn werk bedreigd door drie gewapende mannen aan jullie huisdeur. De mannen vroegen aan uw man of hij zijn les nog niet geleerd had en dreigden hem en de kinderen te vermoorden. Hierop besloten jullie te vertrekken. Jullie namen de camerabeelden en documenten mee en vertrokken naar het politiebureau. Hier diende uw man klacht in. Er werd echter niets op papier gezet omdat de plaatselijke politie dat afraadde, zij waren ook bang van H.(...). Hierna vertrokken jullie naar uw schoonzus in Diyala en verbleven hier nog een week. U vertrok, samen met uw man en kinderen, uit Irak. U ging over land met bussen van Irak naar Turkije. In Turkije belde uw man nog eens naar uw buur. Hij vertelde dat er onbekenden aan uw huis zijn komen vragen of er nog iemand woonde in het huis. Jullie verplaatsten zich vervolgens te voet en met de auto richting Griekenland, met de hulp van een smokkelaar. Hier verbleven jullie drie maanden en dan vertrokken jullie weer. In Griekenland bent u 's nachts verkracht geweest door de smokkelaar. Niemand is hier van op de hoogte maar het bezorgde u vanaf dan mentale problemen.

Vervolgens kostte het jullie drie maanden om via Italië van Griekenland naar België te komen. Jullie documenten gaven jullie af aan de smokkelaar in Griekenland, hij zou deze later opsturen. Alles, buiten jullie paspoorten, werd ook effectief nog later opgestuurd. Jullie vroegen internationale bescherming in België op 15/05/2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwees u naar de stukken die door uw man werden voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, i.c. Iraakse identiteitskaarten van u, uw man en vier kinderen (origineel), Iraakse nationaliteitsbewijzen van u, uw man en drie kinderen (origineel), de Iraakse woonstkaart (origineel), de Iraakse rantsoenkaart (origineel), uw huwelijksakte (origineel), foto's van zijn winkel, bedreiger en facebook screenshots (kopie), contract van de zaak (kopie), cd-rom met filmpjes van de brand en de bedreiging bij u thuis (kopie).

U legde voorts zelf nog medische attesten van in België voor (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden

vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf uitdrukkelijk aan dat u, omwille van de gevoeligheid van uw dossier, een vrouwelijke tolk en vrouwelijke protection officer (PO) verkoos voor uw gehoor op het CGVS (zie administratief dossier). U legde voorts ook een aantal medische stukken voor waaruit blijkt dat u kampt met psychologische problemen. Overeenkomstig deze attesten en uit uw verklaringen blijkt dat u lijdt aan slapeloosheid, heeft u incontinentieproblemen en vertoont u depressieve symptomen (CGVS2, p. 2 en medische attesten in groene map). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd uw gehoor bij het CGVS afgenomen door een vrouwelijke PO én werd u gedurende het gehele gehoor ook bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Wat uw psy-problemen betreft werd u ruim de tijd gegeven uw verhaal te vertellen. Zo werd u meermaals positief gemotiveerd om op adem te komen wanneer u dit nodig had, alsook verder te vertellen eens u hier klaar voor was. Er werd u op het hart gedrukt dat het gehoor vertrouwelijk was en dat uw dossier gesplitst werd van het dossier van uw man, dit om te vermijden dat hij zou te weten komen wat u in Griekenland meemaakte (CGVS2, p. 2-3).

Dient voorts nog te worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier ook blijkt dat u in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en uw relaas op een coherente manier uit de doeken te doen. U bevestigde ook zelf uitdrukkelijk op het einde van zowel u eerste als uw tweede gehoor dat u alle vragen en de tolk goed begrepen had (CGVS1, p. 14 en CGVS2, p. 5).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw verzoek, wat betreft de problemen die u in Irak zou hebben gekend, integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw man, A.(...)-B.(...) R.(...) S.(...) N.(...), in het kader van zijn verzoek. In hoofde van uw man werd door de Commissaris-generaal echter besloten tot een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Aangezien u zich voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld, beperkt tot een verwijzing naar dezelfde feiten zoals aangehaald door uw echtgenoot én geen andere eigen motieven aanbracht, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

‘(...)’

U haalde in het kader van uw verzoek voorts wel eigen feiten aan die zich afspeelden na jullie vertrek uit Irak.

U haalde aan verkracht te zijn geweest tijdens jullie reis naar België. Zo zou de smokkelaar in Griekenland 's nachts geprobeerd hebben eerst uw dochter te verkrachten. U hield dit tegen en werd vervolgens zelf verkracht (CGVS2, p. 2-3). Uw man is hiervan niet op de hoogte. De door u meegemaakte gebeurtenis op zich wordt niet betwist. Deze gebeurtenis heeft echter ook geen uitstaans met jullie asielmotieven noch met de beoordeling van jullie situatie ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak. De voorgelegde medische attesten bevestigen dat u psychologische problemen heeft, doch doen geen afbreuk aan de hierboven weergegeven bevindingen aangaande jullie problemen in en mogelijkheid inzake een terugkeer naar Irak.

Aangaande uw psychologische problemen dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geeïgde procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

U haalde verder aan verkracht te zijn geweest onderweg van Irak naar België. Zo zou de smokkelaar in Griekenland 's nachts geprobeerd hebben eerst uw dochter te verkrachten. U hield dit tegen en werd vervolgens zelf verkracht (CGVS2, p. 2-3). Uw man is hiervan niet op de hoogte. Wat u meemaakte betreffende dit feit wordt niet betwist.

U kreeg naar aanleiding hiervan ook psychische problemen (CGVS2, p. 2). U legde hiervan medische attesten van in België voor. Ook dit feit wordt niet betwist, echter, dit staat los van de asielmotieven die uw man naar voor bracht en waarop u zich integraal steunt.

Aangaande uw psychologische problemen dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geeïgde procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste middelonderdeel stellen verzoekers dat de vervolgingen en bedreigingen die zij ondergingen *"plaats vonden in een context van langdurig gewapend conflict tussen, onder andere, het Iraakse leger, Al Qaida, ISIS en verschillende sektarische milities"*, waardoor deze volgens hen binnen de criteria van het Vluchtelingenverdrag vallen.

In een tweede middelonderdeel merken verzoekers op dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds *"zeer slecht"* is. Daartoe wijzen verzoekers op passages in het EASO-rapport waar de bestreden beslissingen op zijn gebaseerd, en waaruit naar hun oordeel blijkt dat het aantal slachtoffers in 2018 nog steeds zeer hoog blijft. Verzoekers stellen dat burgers nog steeds doelwit blijven en verwijzen hierbij naar de artikelen van de online kranten *Xinhua* en *Arabnews*, gevoegd bij hun verzoekschrift, waarin gewag gemaakt wordt van bomaanslagen tegen een sjiiitische moskee op 21 juni 2019 en 16 juli 2019. Verzoekers stellen dat andere objectieve bronnen bevestigen dat er nog steeds grootschalige aanslagen zijn, waarbij *"tientallen burgers gedood werden"*. Verzoekers wensen deze stelling te staven met verwijzingen en *hyperlinks* naar artikelen die zulke aanslagen aantonen, met name: i) een artikel van *The Guardian d.d.* 15 januari 2018 aangaande een zelfmoordaanslag met 38 doden, ii) een artikel van *Le Pont* van 24 mei 2018 over een aanslag met 5 doden, iii) een artikel van *Aljazeera* van dezelfde datum over datzelfde incident en iv) een artikel van *Xinhua d.d.* 19 februari 2018 over een aanslag met zes gewonden. Verzoekers stellen tenslotte dat er recentelijk opnieuw raketten werden afgevuurd in Bagdad, op basis van een internetartikel van de krant *Jerusalem Post d.d.* 12 maart 2020, waarin gewag gemaakt wordt van een raketaanval op een Amerikaanse basis buiten Bagdad, waarbij twee soldaten gesneuveld zijn. Verzoekers stellen dat de veiligheid van de burgers des te meer bedreigd wordt door het onvermogen van de nationale autoriteiten om bescherming aan te bieden. Verzoekers stippen tevens aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen zelf uitdrukkelijk erkent dat *"de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is"* en menen dat niet langer dienstig verwezen kan worden naar het EHRM-arrest *J.K. and others vs Sweden*, dat immers al dateert van 2016. Verzoekers citeren een passage uit het EASO-rapport van maart 2019, waarin gewag gemaakt wordt van geweld onder milities in Bagdad en besluiten met de stelling dat zijn een bijzonder sterk risico lopen voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. *Prima facie*, zo vervolgen verzoekers, menen zij nood te hebben aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève, wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen in de brede zin, met name *"omdat verzoeker geweigerd heeft in te gaan op de eisen van een lid van het Al Mahdi leger, zowel als wegens het veralgemeende geweld in Irak"*.

Vervolgens gaan verzoekers in op de vastgestelde ongeloofwaardigheid, waarbij zij verwijzen naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waaruit moet blijken dat twijfel over aspecten van het asielrelaas het voordeel van de twijfel aan de verzoeker om internationale bescherming gegeven moet worden. Verzoekers menen een oprechte inspanning geleverd te hebben om hun relaas te staven en voldoende elementen aangedragen te hebben om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

In een laatste middelonderdeel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, evenals over de artikelen 2 en 3 van het EVRM waarbij zij betogen dat hen de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In dit tweede middel benadrukken verzoekers dat niet wordt betwist dat zij een speelgoedwinkel uitbaatten, noch dat zij afkomstig zijn uit Bagdad waar verschillende milities de controle hebben en vervolgingsfeiten uitvoeren. Verzoekers herhalen dat de problemen begonnen waren toen H. eerste verzoeker vroeg zijn prijzen aan te passen en dit niet deed. Verzoekers volharden ook in de geheugenproblemen die eerste verzoeker zou hebben. Naar aanleiding van de vaststelling dat eerste verzoeker geen details weet over de positie van H. in het *al Mehdi*-leger, stellen zij dat dit normaal is, aangezien hij niet met hem bevriend was en weinig contact met hem had. Verzoekers wijzen op paragraaf 1196 van de Proceduregids van het UNHCR, die handelt over het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot het gegeven dat de commissaris-generaal het niet plausibel acht dat verzoeker zijn prijzen verlaagde en weigerde deze aan te passen, hoewel iedereen schrik had van H. en hij door hem daardoor bedreigd werd, stelt verzoeker dat het aanpassen van zijn prijzen hem te veel klanten zou doen verliezen, wat hij zich niet kon veroorloven, gezien hij voor zijn familie moest zorgen. Dat zou volgens verzoekers ook de reden zijn waarom hij zijn zaak heropbouwde en opnieuw de prijzen laag hield, nadat verzoekers winkel om die reden in brand zou zijn gestoken. Verzoeker stelt ook niet te weten waarom H. niet had gereageerd toen hij zijn zaak heropbouwde. In zoverre verzoekers verweten wordt geen stavingstukken aan te brengen, wijzen zij op de camera-opnames die zij bijvoegden, die door de commissaris-generaal zonder onderzoek terzijde zouden geschoven zijn. Eerste verzoeker herbevestigt zijn verdere verklaringen over het niet indienen van een klacht na de brand en de bedreigingen die hij daarna thuis zou hebben ontvangen. Verzoekster wijst er tenslotte van haar kant op dat zij duidelijk blijkt heeft gegeven van een psychologische kwetsbaarheid, hetgeen niet op geldige wijze in aanmerking genomen werd tijdens de beoordeling van het verzoek.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers drie uittreksels van krantenartikelen toe van respectievelijk de krant *Xinhua* (d.d. 21/06/19), *Arabnews* (d.d. 16/07/19) en *Jerusalem Post* (d.d. 12/03/20) (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 11 augustus 2020 voegt de verwerende partij de verwijzing toe naar de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019, naar de “*EASO Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019, naar het “*EASO COI Report Iraq - Security situation*” van maart 2019 en naar de “*COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak*” van 20 maart 2020 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer waarbij zij een “*attestation de suivi psychologique*” voegen van 22 augustus 2020, dat betrekking heeft op tweede verzoekster (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 1).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats gesteld dat er in hoofde van verzoekers geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Aangaande het asielrelaas van verzoekers oordeelde de commissaris-generaal dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, omwille van de volgende vaststellingen: i) verzoeker gaf drie opeenvolgende tegenstrijdige versies over de concrete aanleiding van zijn beweerde problemen met H.(...), ii) verzoeker kon zijn bewering dat H.(...) een hoge positie bekleedt bij het *al Mehdi*-leger niet duiden met enige kennis van diens positie of functie, iii) verzoekers beweerde gedragingen, namelijk bewust onder de prijs verkopen, wetende dat dit de wrok zou opleveren van een gevreesd militielid en dat blijven doen na bedreigingen en zelfs nadat die persoon zijn handelszaak zou hebben afgebrand, is allerm minst plausibel te noemen, iv) verzoekers stelling dat de brand van zijn handelszaak en de latere bedreigingen bij hem thuis het werk zijn van H.(...) zijn louter gebaseerd op speculatie, v) verzoeker won na aankomst in België geen informatie meer in over zijn problemen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt.

Specifiek wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst de commissaris-generaal naar objectieve informatie waaruit blijkt dat er actueel in verzoekers' regio van herkomst, de Iraakse hoofdstad Bagdad, geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld dat voor verzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid daar, zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

2.5.2. De middelen zijn niet-ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 13 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest. Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift immers geen poging om uiteen te zetten waarom de bestreden beslissingen deze bepalingen concreet zouden hebben geschonden.

2.5.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is

gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde te vrezen gedood te worden door het *al Mehdi*-leger (AD, stuk 5, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 2 augustus 2019, vraag 4). Verzoeker stelde dat de problemen een maand voor hun vertrek begonnen waren door concurrentie met zijn buurman, die een leider was van *Saraya al Salam* en hem viseerde omdat hij soenniet was, en zijn winkel in brand heeft gestoken (*Ibid.*, vraag 5). Verzoeker verklaarde al een tijdje een zaak uit te baten met speelgoed en schoolgerief, toen tegenover hem A. H. een concurrerende winkel begon (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2019, p. 11). Omdat verzoeker goedkoper was, ontstonden er ruzies en zou A. H. iemand gestuurd hebben om zijn zaak in brand te steken (*ibid.*). Verzoeker bouwde zijn zaak terug op, maar werd steeds lastiggevallen (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde dat A. H. op 17/09 drie personen stuurde naar zijn huis, waarvan één hem bedreigde met een wapen (*Ibid.*). Men zou ermee hebben gedreigd eerste verzoeker en zijn kinderen te vermoorden (*ibid.*, p. 15). Verzoeker zou onmiddellijk na deze bedreiging klacht hebben neergelegd bij de politie bij het politiekantoor van Bagdad *al Jadida* (*Ibid.*, p. 11-12). De bedreiging vormde voor verzoekers de onmiddellijke aanleiding om hun land van herkomst te verlaten, hoewel verzoeker geen enkele indicatie heeft dat de brandstichters of de mannen die aan zijn deur stonden een link hebben met A. H.

2.5.8. Zoals verzoekers in hun tweede middel aangeven, wordt niet betwist dat zij afkomstig zijn uit Bagdad en dat zij een speelgoedwinkel uitbaatten. Deze elementen zijn evenwel niet van aard om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Wat hun concrete asielrelaas betreft, beperken verzoekers zich tot het herhalen van hun eigen verklaringen waarmee zij echter niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal werden genomen (RvS 29 juni 2004, nr. 133.302). Waar verzoekers volharden in de geheugenproblemen van eerste verzoeker, kan de Raad enkel vaststellen dat dit blote beweringen zijn aangezien er geen enkel getuigschrift van een arts of een psycholoog deze geheugenproblemen staven. Eerste verzoeker ontkende trouwens uitdrukkelijk medische attesten te hebben die aantonen dat hij ingevolge een auto-ongeval af en toe in de war zou zijn (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2019, p. 25; AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud II, 29 januari 2020, p. 2). De enige medische documenten die voorhanden zijn (AD, stuk 6B, Documenten, Medische attesten), hebben betrekking op de psychische toestand van tweede verzoekster.

2.5.9. In zoverre verzoekers menen dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychische toestand van tweede verzoekster, merkt de Raad op dat er in haren hoofde wel degelijk bepaalde steunmaatregelen werden toegekend, zoals bedoeld in artikel 48/9, §4, van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekster mist bijgevolg feitelijke grondslag. Terloops wijst de Raad erop dat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden een voorbereidende bestuurshandeling uitmaakt die niet voor beroep vatbaar is (zie artikel 48/9, §4, van de vreemdelingenwet). Het attest van de psychologe van de vzw *sovoirêtre* van 22 augustus 2020 dat ter terechtzitting wordt neergelegd (Aanvullende nota verzoekers, bijlage 1), bevestigt de mentale kwetsbaarheid van verzoekster, maar werpt geen ander licht op de beoordeling van het asielrelaas. Het wedervaren van tweede verzoekster in Griekenland heeft, zoals overigens in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster wordt aangestipt, "*geen uitstaans met jullie asielmotieven noch met de beoordeling van jullie situatie ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak*". De commissaris-generaal kon rechtsgeldig verwijzen naar de daartoe geëigende procedure op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.5.10. Wat de voorgehouden vrees voor vervolging betreft, merkt de Raad op dat het weinig aannemelijk overkomt dat eerste verzoeker, nadat hij al bedreigingen had ontvangen van een gevreesd leider van *Saraya al Salam*, die tevens handelaar was, en nadat zijn zaak in brand gestoken werd, zijn praktijk verderzet en onverstoord, tegen de afspraken met andere handelaren in, op eigen initiatief onder de prijs bleef verkopen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud II, 29 januari 2020, p. 7; p. 12). Blijkens de verklaringen van eerste verzoeker zou het immers volstaan om zijn prijzen gelijk te stellen om de problemen met A. H. een halt toe te roepen (*ibid.*, p. 9). Verzoekers poneren in hun middel "*dat het aanpassen van zijn prijzen hem te veel klanten had doen verliezen, wat hij zich niet kon veroorloven*". De houding van eerste verzoeker roept vragen op over de waarachtigheid van zijn relaas en doet in belangrijke mate afbreuk aan het ernstig karakter van de voorgehouden bedreigingen die luidens zijn

eigen verklaringen *“is geëscaleerd tot moord”* (*Ibid.*, p. 10). Het is bijzonder vreemd dat verzoeker winstbejag zou laten primeren ten koste van zijn fysieke integriteit.

2.5.11. De Raad stelt vast dat de ongeloofwaardigheid van het relaas wordt bevestigd doordat de verklaringen van eerste verzoeker over de brandstichting bol staan van de tegenstrijdigheden. Zo verklaarde eerste verzoeker aanvankelijk dat zijn personeelslid de brand had gefilmd, terwijl hij naderhand stelde dat hij alleen was in de winkel (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2019, p. 12). Verzoeker gaf ook aan dat hij geen klacht zou kunnen indienen naar aanleiding van de brandstichting omdat er geen getuigen waren (*Ibid.*). Daarna paste eerste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij dat er omstaanders filmpjes hadden gemaakt van de brand die hij van hen zou hebben bemachtigd (*Ibid.*, p. 13). Deze verklaringen van verzoeker zijn volstrekt onlogisch: ofwel heeft de brandstichting zich heel vroeg voorgedaan en was hij inderdaad alleen, zodat er geen getuigen waren, ofwel werden er door omstaanders filmpjes gemaakt en waren er wel degelijk meerdere getuigen, waardoor de reden om geen klacht in te dienen vervalst. Blijkbaar heeft verzoeker wél klacht ingediend bij het politiekantoor toen drie mannen bij hem thuis langskwamen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2019, p. 11-12), hoewel het onduidelijk blijft of er bij dit incident getuigen waren.

Bovendien blijkt dat de verklaringen van eerste verzoeker over de verantwoordelijkheid van A. H. voor de brandstichting en voor het bezoek van drie mannen bij hem thuis op een louter vermoeden berust (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud II, 29 januari 2020, p. 12). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn problemen thans nog actueel zijn, aangezien hij vernam dat het gebouw waar zijn winkel destijds gevestigd was, werd verkocht en er nu een andere winkel is gehuisvest en hij sedert zijn vertrek uit Irak in september 2018 helemaal niets meer vernomen heeft over A. H. (*Ibid.*, p. 4). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van verzoekers' verklaringen rechtsgeldig kon concluderen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is waardoor verzoekers niet in aanmerking kunnen komen voor het voordeel van de twijfel.

2.5.12. Met betrekking tot de neergelegde foto's en videobeelden (AD, stuk 6, Documenten, foto's winkel en CD met filmpjes brand + dreiging) merkt de Raad op dat die slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in zoverre zij vergezeld gaan van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zoals hierboven uitvoerig werd toegelicht, is daarvan *in casu* geen sprake. Verzoekers kunnen trouwens geenszins worden bijgetreden waar zij in hun middel stellen dat de commissaris-generaal de camera-beelden zonder onderzoek terzijde zou hebben geschoven. In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent immers het volgende overwogen: *“U legde tot slot nog een cd-rom voor met filmpjes van de brand en van de bedreiging bij u thuis. Het filmpje van de brand toont hoogstens aan dat er een brand plaatsvond aan een bepaalde winkel. Waar en wanneer dit filmpje gemaakt is en of dit al dan niet uw winkel betreft kan op geen enkele manier afgeleid worden uit dit beeldmateriaal. Ook al zou het vaststaan dat het hier om uw winkel gaat die bij een brand vernield raakte, dan nog blijkt uit het filmpje geenszins dat deze brand doelbewust werd aangestoken door / in opdracht van uw concullega H.(...). Ook het filmpje van de beveiligingscamera voor uw deur kan voorgaande appreciatie niet omvormen. Hieruit kan niet afgeleid worden of dit effectief uw woning betreft, wie deze personen zijn en of zij – zoals u beweerde-gestuurd zijn door H.(...). Het betreffen bovendien opnames van welke de inhoud gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de authenticiteit dus niet na te gaan is.”* Verzoekers slagen er niet in deze pertinente overwegingen aan het wankelen te brengen.

2.5.13. In het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld, wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De eveneens door verzoekers geschonden geachte artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest bepalen dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepalingen zijn nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas maken verzoekers evenwel niet aannemelijk bij terugkeer naar hun land van

herkomst een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Wat een eventueel risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dat verzoekers mogelijks zouden lopen bij terugkeer naar Bagdad omwille van de veiligheidssituatie aldaar, merkt de Raad op dat uit de informatie, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen en in de aanvullende nota van de verwerende partij, duidelijk blijkt dat er actueel in verzoekers' regio van herkomst, de Iraakse hoofdstad Bagdad, geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld die voor verzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid aldaar, aanleiding kan geven tot een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Verzoekers betwisten dit in hun middel en merken op dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds "zeer slecht" is. In het middel worden passages aangehaald uit het EASO-rapport waar de bestreden beslissingen zich op baseren, en waaruit blijkt dat het aantal slachtoffers in 2018 nog steeds zeer hoog blijft. Verzoekers stellen dat burgers nog steeds doelwitten blijven en verwijzen daartoe naar de artikelen van de online kranten *Xinhua* en *Arabnews*, gevoegd bij hun verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), waarin gewag gemaakt wordt van bomaanslagen tegen een sjiiitische moskee op 21 juni 2019 en 16 juli 2019. Na raadpleging van deze internetartikels, stelt de Raad vast dat het om twee geïsoleerde gevallen betrof van gericht geweld, *in casu* tegen sjiiitische gelovigen in hun moskeeën. Er kan niet worden ingezien hoe deze gerichte bomaanslagen in hoofde van verzoekers, die tot de soennitische strekking van de islam behoren, enig risico zou opleveren bij terugkeer. Verzoekers menen dat nog andere objectieve bronnen bevestigen dat er nog steeds grootschalige aanslagen zijn, waarbij "tientallen burgers gedood werden". Verzoekers wensen deze stelling te staven met de verwijzingen van *hyperlinks* van artikelen die zulke aanslagen aantonen, namelijk i) een artikel van *The Guardian d.d.* 15 januari 2018 aangaande een zelfmoordaanslag met 38 doden, ii) een artikel van *Le Pont* van 24 mei 2018 over een aanslag met 5 doden, iii) een artikel van *Aljazeera* van dezelfde datum over datzelfde incident en iv) een artikel van *Xinhua d.d.* 19 februari 2018 over een aanslag met zes gewonden. Uit deze geïsoleerde geweldsincidenten die zich meer dan twee jaar geleden voordeden, kan niet worden opgemaakt dat er actueel een risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Het enige artikel dat zij bijvoegen dat een incident beschrijft die van recentere datum is dan de objectieve informatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, betreft een internetartikel van de krant *Jerusalem Post d.d.* 12 maart 2020, waarin gewag gemaakt wordt van een raketaanval op een Amerikaanse basis buiten Bagdad, waarbij twee soldaten gesneuveld zijn. Dat incident deed zich evenwel niet voor in Bagdad-stad, en was een duidelijk voorbeeld van het sporadische gerichte geweld dat zich in de regio voordoet, hetgeen door de commissaris-generaal wordt erkend in zijn bestreden beslissingen. Uit de "COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 20 maart 2020 waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt verwezen, wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van willekeurig geweld de laatste jaren een sterk dalende trend vertoont, waardoor er thans geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maken tenslotte evenmin aannemelijk dat er in hunnen hoofde bijzondere omstandigheden zouden aanwezig zijn die voor hen zouden kunnen resulteren in een verhoogd risico op het in Bagdad (beperkt) aanwezige willekeurige geweld.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN